

осмѣляваше да пита нѣкого. Презъ цѣлия день множеството гъмжеше около слѣпия Сиадъ. Когато слънцето залезе и вечерниятъ ветрець полъхна надъ града, шумътъ постепенно замираще край Сиадъ. Близко до него старчески гласъ тихо шепнѣше на нѣкого: — Никжде нѣма за насъ подслонъ за презъ нощъта, а ти си много изморена. Всичко въ града е заето. Казаха ми, че край града въ скалитѣ имало удобни за пренощуване пещери. Ще трѣбва

да идеме въ нѣкоя пещера, за да бждемъ на скрито. Момченце! — викна по-силно старческиятъ гласъ.

Сиадъ не знаеше, че къмъ него се обърнаха, и затова млчеше. Нѣкой приближи до него и сложи ржка на главата му.

— Момченце, знаешъ ли, кжде има пещера за пренощуване?

— Мене ли питашъ, господине? — Отвърна Сиадъ. — Азъ съмъ слѣпъ, не виждамъ и затова не се обадихъ.

— Горкото дете! — прошепна кротко, съжалително нѣкаква жена.

— Знамъ, господине, една хубава пещера, въ която и азъ спя нощно време.

— Можешъ ли да ни заведешъ до нея?

— Мога. Ако искате, още сега да тргнемъ.

По пѣтя Сиадъ научи, че старецътъ и жената се казватъ Йосифъ и Мария отъ Назаретъ. Дошли да се запишатъ послучай преброяването на населението.

Въ пещерата имаше слама, на която и тримата легнаха.

Около полунощъ Сиадъ се

